

ANGYALKAPARÓ

részlet

ROMVÉR

Tele van a környék bőre a romantika letagadott feltáival, bárhová nézek a szemem szúrja ki, amit mások talán felejteni akarnak. Delejező romantika-pontok az avarban, a fákon, a nemrég felújított lépcső kétes hasábjain. Ebben a Másidőben mintha mindenki szabadulna tőlük. Levedlette a nép nagy része, azt hiszem. Nem is értem, miért, nem is értem, miért nem máshogy. Nekem erőt adnak nagyot lépni. Kimegyek hát az erdőnkbe a tömeggyilkos nyest szemébe nézni végre. A múltkor már az ereszcatornában kapart, egészen olyan volt, mintha a falban szaladgálna, és szórná átkait. Rémesen közelít, legközelebb a bőröm alá mászna be. Sziszegő, kaparó Apokalipszis. Nem hagyhatom a véretem neki. Mosolyog.

58 GALAMBGYÁSZ

Már a második döglött galambot viszed le az ajtótok elől elásni. Most az udvart választod, az sem érdekel, ha meglátnak a szomszédok. Fejlődsz. Kicsit megtorpanasz, mikor váratlanul egy hírvívő hullik alá a gödörbe, ahová a szemtelen madarat gondoltad el. Vagy két percig állsz ott, mintha imát mondanál, galamb-gyászbeszédet. Remegsz, hogy ha most elhantolod, istent fogsz kísérteni a javából. A hírvívő meg csak nem akar kiemelkedni a privát sötétből. Remegésed mintha átvinnék a házfalak, mintha a kerti bútorok szertartást táncolnának. Valamilyen mintát követve te is toporogsz tovább, aztán otthagysz a galambot, a hírvívőt és a gödröt, alakuljon minden talán a mennyek akarata szerint. Valaki szelíd lámpát kapcsol az egyik földszinti lakásban. Hibátlan.